

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Τὸν περασμένο μῆνα ξαναπαρουσιάστηκε πάλι τὸ μελοδράμα στὴ θεατρικὴ σκηνὴ τοῦ Λονδίνου μὲ μερικὲς λαμπρὲς παραστάσεις.

Στὸ θέατρο τοῦ Κόβεντ Κάρντεν δόθηκε ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς δύο ἐκδόλους τοῦ «Δαχτυλιδίου τῶν Νιμπελοῦγκεν» τοῦ Βάγνερ. Ὁ Μελοδραματικὸς Θίασος τοῦ Λονδίνου θὰ δώσει μιά σειρά ἀπὸ Ἱταλικά μελοδράματα τοῦ θεάτρου Στόλλ, ἐνῶ στὸ θέατρο Σάββλερς Οὐόλλς, ὁ θίασος Ντόυλου Κάρτ θὰ ἐκτελέσει τὴν ἐπιτοία του σειρά παραστάσεων μὲ ἀγγλικά μελοδράματα τῶν συνηθῶν Γκίλμπερτ καὶ Σούλλιβαν.

Οἱ παραστάσεις τοῦ «Δαχτυλιδίου» τοῦ Βάγνερ, ἐξεχώρησαν κυρίως μὲ τὸ τραγούδι τοῦ Κρίστεν Φλάγκ-σταδ στὸ ρόλο τῆς Μπρούρχιλντ καὶ τοῦ Χάνς Χόττερ στὸ ρόλο τοῦ Βόταν. Αὐτοὶ οἱ δύο ἐναι τοὺς οἱ τελευταῖοι ἐπιζώντες μὲς λαμπρῆς ἐπιπέδου ἡθοσίου, ποὺ κατάρθωσαν νὰ προσδώσουν στὴ μουσικὴ Βάγνερ δόξα κληρῆ τῆ μεγαλοπρέπειᾳ ποὺ ζητᾶ ὁ συνθέτης, καὶ εἶσι ἦταν φυσικὸ νὰ ἐπισκιάσουν τοὺς συναδέλφους τῶν.

Παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ ρόλοι παίχτηνων ἰκανοποιητικώτατα ἀπὸ Βρεταννοὺς ἡθοσίου, ἀπὸ τοὺς ὁποί, οὺς διακρίθηκαν ἡ Ἐνιάτ Κόατς στὸ ρόλο τῆς Φρίκας-τῆς συζύγου τοῦ Βόταν—τῆς ὁποίας ὁ σβασμὸς γιὰ τὸν ἠθικὸ νόμο, ἐνοχλεῖ διαρκῶς τὸν ἀρχηγὸ τῶν Θεῶν τοῦ Σκανδιναβικοῦ Ὀλύμπου σὲς κοσμικὲς του φιλοδοξίες,—καὶ ὁ Γκράχ μὲ Κλιφφορντ στὸ ρόλο τοῦ ναοῦ "Ἀμπεριχ, ποὺ κλέβει τὸ Χρυσόφι τοῦ Ρήνου, προκλιμακώντας τὸν τὴν ἴν ῥηθ τοῦ κτελητικικοῦ αὐτοῦ δράματος. Ὁ ρόλος τῆς Φρίκας εἶναι ἐλάχιστος σημασίας, ἀλλὰ ἡ Μίς Κόατς ἐπέδειξε ὅλη τὴ γοητεία τῆς στῆ φωνῆ καὶ στὸ ὄφρος, καθὼς καὶ δυνάμη χαραχτήρα στὴν ἡθοσία τῆς.

—Ἡ ἐπιζών τοῦ θεάτρου Στόλλ ἄνοιξε μὲ τὸν «Φάλοτρεφ» τοῦ Βέρνι, καὶ ἡ ἐκτέλεση τοῦ Ἱταλοῦ βαρυτόνου Μαρσιάνο Στάμπλε, μὲς γάραιε μίχ παράσταση ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει ἕνα πρότυπο γιὰ τοὺς νεότερους καλλιτέχνες. Ὁ Στάμπλε, μὲς ἔδωσε στὸ Φάλοτρεφ μίαν ὄριμη καὶ πλοῖσια μελέτη χαραχτήρα καλλιτεχνικοῦ καὶ τεχνικῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ ἡ φωνῆ του, ἐν καὶ δὲν ἀνέκει πιά στὴν πρώτη νεότητα, φθάνει νὰ μὲς χαρίζει τίς πὺ ἔντονες συγκινήσεις. Ὅπως ὁ Φλάγκσταδ καὶ ὁ Χότιερ, ὁ Στάμπλε εἶναι ἐνας καλλιτέχνης τῆς μεγάλης σχολῆς, ποὺ ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους του. Ἐπίσης ἦταν ἀριστουργηματικὴ ἡ ἐμφάνισή του στὸ ρόλο τοῦ Σκαρπία στὴν «Τόσκα».

—Τὰ κομικά μελοδράματα τῶν Γκίλμπερτ καὶ Σούλλιβαν εἶναι μοναδικὰ στὸ εἶδος τους, καὶ ἡ ἐκτέλεσή τους ἀπὸ τὸ θίασο Ντόυλου Κάρτ δὲ μοιάζει μὲ κομικίαν ἄλλη στὸν κόσμον τοῦ θεάτρου. Ὁ θίασος αὐτὸς κατέχει τὸ δικαίωμα ἀποκλειστικότητος γιὰ τίς παραστάσεις τῶν μελοδραμάτων τῶν δύο κορυφίων Βρετανῶν συνηθῶν, ὡς τὸ ἔτος 1861, καὶ ὅπουδήποτε καὶ ἀν παύει σημεῖονα καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας. Ὁ θίασος κολοσιεῖται νὰ παρουσιάζει τὰ μελοδράματα αὐτὰ, ὡς τίς ἐλάχιστες λεπτομερείς τους ἀκριβῶς ὅπως εἶχαν παρασταθεῖ ἀρχικὰ κατὰ τὴν ἐικοσαετία 1870-1890.

—Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατῆς εἶναι φανατικὰ προσηλωμένοι στὰ εἰδωλά τους, καὶ εἶναι μέλη ἑρασιτεχνικῶν θεατρικῶν ἐνώσεων ποὺ δίνουν παραστάσεις τῶν μελοδραμάτων τοῦ Γκίλμπερτ καὶ τοῦ Σούλλιβαν κάθε χρόνο, σὲ διάφορα μέρη τῆς χώρας.

—Μερικοὶ μουσικροτικοί, ἐκφράζονται κῶπως πεφιροντικὰ γι' αὐτῆς τίς παραστάσεις καὶ γιὰ τὸ κοινὸ ποὺ τίς παρακολουθεῖ, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται περὶ πρώτης τάξεως μελοδραματικῶν ἔργων, καὶ ἡ συνεχιζομένη ἐκτίμησή τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ ἔργα αὐτὰ, εἶναι ἡ καλύτερη ἐγγύηση γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ τους ἀξία.

Ρ. Γ. ΟΥΪΤΛΟΚ